

Republika Hrvatska
Upravni sud u Splitu
Split, Put Supavla 1

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Upravni sud u Splitu, po sutkinji Ani Jurišić, te Nataši Brajević, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja Dubrovačko primorje d.o.o., Dubrovnik, Od svetog Mihajla 12, OIB 40888070807, protiv tuženika Ministarstva mora, prometa i infrastrukture, Uprave sigurnosti plovidbe, Lučka kapetanija Dubrovnik, zastupana po Jošku Vlašiću, višem inspektoru sigurnosti plovidbe, radi poništenja rješenja, nakon održane glavne rasprave zaključene dana 26. ožujka 2024. u prisutnosti opunomoćenika tužitelja i tuženika, dana 3. travnja 2024.

p r e s u d i o j e

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja radi poništenja rješenja tuženika Klasa: UP/I-342-24/23-03/403 urbroj: 530-04-11-2-23-2 od 5. listopada 2023.

r i j e š i o j e

- I. Odbija se prijedlog tužitelja za izdavanjem privremene mjere kojom bi se tuženiku zabranilo uklanjanje kamenog zidića sa željeznom ogradom visine 180cm, ukupne dužine 10,80m, širine 1,40m, izvedenog na jugoistočnom dijelu č.z. 3083 k.o. Slano, kamenog zidića visine 60 cm, sa željeznom ogradom visine 210 cm, ukupne dužine 3,93m, sa željeznim vratima visine 2,70m, ukupne dužine 4,60 m, izvedenog na sjeverozapadnom dijelu č.z. 3086 k.o. Slano.
- II. Odbija se prijedlog tužitelja za određivanjem odgovnog učinka tužbe u ovom sporu.
- III. Odbija se prijedlog Igora Legaza kojim ovaj traži sudjelovanje u ovom sporu u svojstvu zainteresirane osobe.
- IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troška ovog upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika Klasa: UP-I-342-24/23-03/403 urbroj: 530-04-11-2-23-2 od 5. listopada 2023. zabranjuje se tužitelju da bez koncesije

upotrebljava ili gospodarski koristi nesporno pomorsko dobro na način da ograničava ili isključuje opću upotrebu pomorskog dobra, u naravi dio obale na dijelu č.z. 3083, 3086 i 3085/2 k.o. Slano, za potrebe hotela Admiral u Slanome (točka 1. rješenja) Točkom 2. rješenja tužitelju se naređuje vraćanje pomorskog dobra u prvotno stanje, sukladno njegovoj prirodi i namjeni, na način da sa nespornog pomorskog dobra, dijela obale, na dijelovima č.z. 3083, 3086 K.O. Slano, unutar zakonskog minimuma od najmanje 6 metara od crte srednjih viših visokih voda mjereno vodoravno, kao i sa č.z. 3085/2 K.O. Slano (uknjižene kao pomorsko dobro) ukloni kameni zidić, visine 55 cm sa željeznom ogradom visine 180 cm, ukupne dužine od 10,80 m, širine 1,40 m, sve izvedeno na jugoistočnom dijelu č.z. 3083 K.O. Slano, bez pravne osnove; kameni zidić, visine 60 cm, sa željeznom ogradom visine 210 cm, ukupne dužine 3,93 m, širine 30 cm, sa željeznim vratima visine 2,70 m, ukupne dužine 4,60 metara, sve izvedeno na sjeverozapadnom dijelu č.z. 3086 K.O. Slano te željezna dvokrilna vrata u dužini od najmanje 2 metra, sve izvedeno na jugoistočnom dijelu čiz 3085/2 K.O. Slano, bez pravne osnove.

2. Tužitelj u pravodobnoj tužbi u bitnome navodi kako je već djelomično postupio po osporenom rješenju i to u onom dijelu u kojem se bez rizika od nenadoknadive štete može osigurati svrha i cilj koju je tuženik imao u vidu donoseći osporeno rješenje, te je sa sjeverozapadnog dijela č.z. 3086 k.o. Slano u potpunosti uklonio željezna vrata, kao i dvokrilna vrata u dužini od 2 m izvedena na jugoistočnom dijelu č.z. 3085/2 k.o. Slano, te je uklonio i dio željezne ograde koji se nadvisivao nad morem. Tužitelj navodi kako u preostalom dijelu točke 2. Osporenog rješenja nema potrebe rušiti preostali dio kamenih zidova i ograda jer u tom dijelu rješenje nije zakonito. Navodi kako bi mu u slučaju rušenja preostalih zidova prije pravomoćnog okončanja ovog postupka bila nanesena nenadoknadiva šteta i to kako njegovom poslovanju, tako i ugledu, budući da je djelatnost turizma vrlo osjetljiva na negativne objave koje bi uslijedile ako se ne spriječi nepotrebno uklanjanje u preostalom dijelu. Obzirom na navedeno drži da su ispunjeni uvjeti za izdavanje privremene mjere sadržaja kao u točki I. Izreke rješenja. Nadalje u odnosu na samo osporeno rješenje, tužitelj ističe kako istime nije na pravilan način utvrđeno činjenično stanje jer tuženik nije uzeo u obzir činjenicu da na predmetnoj lokaciji nije utvrđena granica pomorskog dobra na način da je ono evidentirano u zemljišnoj knjizi i katastru, a niti je uzeto u obzir da u naravi granica pomorskog dobra nije obilježena na način propisan čl. 2. Uredbe o određivanju granice pomorskog dobra na dijelu k.o. Slano od 14. ožujka 2002. Prilikom donošenja osporenog rješenja tuženik nije raspolagao grafičkim prilogom (sastavni dio Uredbe). Pritom je tuženik donio pogrešan zaključak kada je ustvrdio da se radi o protupravnom ponašanju tužitelja koje je potrebno hitnom mjerom onemogućiti i spriječiti protupravno korištenje pomorskog dobra.. Tuženik uopće nije na očevidu utvrđivao granicu pomorskog dobra prema Uredbi i njenom grafičkom prilogu, već je slobodnom ocjenom utvrdio da se radi o ograničavanju opće uporabe pomorskog dobra iz razloga jer je ocijenio da se radi o upotrebi i korištenju nespornog dijela pomorskog dobra. Tužitelj navodi kako tuženik nije pravilno utvrdio činjenično stanje i iz razloga jer nije uzeo u obzir navode tužitelja o tome da je zatečeno stanje uspostavljeno još davnih godina, prvo od Ribarskog poduzeća Jakljan, te potom nakon pripajanja tog poduzeća Hotelskom

poduzeću Admiral nastavljeno je obavljanje gospodarske djelatnosti na navedenoj lokaciji na način da je izgrađen hotelski kompleks Admiral, pri čemu je zadnja rekonstrukcija tog kompleksa izvedena u periodu od 1998.-2008. godine. Iz dokumentacije o gradnji vidljivo je da je današnje stanje izgrađenosti hotelskog kompleksa izvedeno sukladno pravomoćnim građevinskim dozvolama, te da je kompleks, uključujući i sporne dijelove, pušten u uporabu na temelju Uvjerenja za uporabu građevine od 15. Travnja 2008., pri čemu je Lučka kapetanija dala suglasnost za navedene zahvate prilikom izdavanja građevinskih dozvola. Dakle, u konkretnom slučaju radi se o stečenim pravima koja ne mogubiti dovedena u pitanje novim Zakonom o pomorskom dobru na koji se poziva tuženik. Tužitelj ponovno ističe kako je stanje koje su inspektori zatekli dana 28. rujna 2023. uspostavljeno najkasnije 2008. godine pri čemu sve bez ikakvih prigovora kako nadležnih osoba javne vlasti, tako i opće javnosti. Osim toga, na očevidu predstavnik tužitelja inspektorima je pokazao slobodne prolaze kojima se svi mogu služiti, tako da je jasno da tužitelj nije ograničio opću upotrebu predmetnih nekretnina. Nadalje, ispred hotela se ne nalazi nikakva šetnica kojom bi prolazili svi mještani, odnosno osobe koje nisu gosti hotela, već sa zapadne strane sa kompleksom graniči č.z. 58k.o. Slano koja je u naravi potok koji nastaje zbog oborinskih voda koje se slijevaju sa sjevera i ulijeva se u more sa zapadne strane hotelskog kompleksa te je tu napravljena mala lučica koja predstavlja prirodnu zapreku za pristup kompleksu sa zapadne strane. Glede željeznih vrata na sjeverozapadnom dijelu č.z. 3086 k.o. Slano, ista imaju protupožarnu funkciju jednako kao i dvokrilna vrata na jugoistočnom dijelu č.z. 3085/2. Zidić sa željeznom ogradom postoji još od 1982. Godine te su legalno izgrađeni, što je i ponovljeno u rekonstrukciji od 2000. -2008. Tužitelj nadalje navodi kako tuženik ne respektira činjenicu da je tužitelj upisan kao vlasnik u zemljišnim knjigama č.z. 3083 i 3086 k.o. Slano, a u samom rješenju nije dano obrazloženje zašto tuženik ne uzima u obzir tužiteljeva stečena prava, pri čemu je dojma kako je tuženik podlegao medijskoj hajci koju je izazvao Igor Legaz. Osporeno rješenje poziva se i na čl. 43. Zakona o lučkim kapetanijama kao i na čl. 190. Zakona o pomorskom dobru koje propisuju donošenje upravnih mjera u hitnim situacijama, o čemu se u konkretnom slučaju, uopće ne radi, a pogotovo kada se uzme u obzir na vrijeme donošenja rješenja, dakle kada je turistička sezona, odnosno sezona kupanja završila. Predlaže poništiti osporeno rješenje, te donijeti privremenu mjeru, odnosno odrediti odgodni učinak tužbe.

3. U odgovoru na tužbu tuženik se poziva na navode iznijete u obrazloženju osporenog rješenja. Tuženik dodatno navodi, a glede navoda tužbe koji se tiču Igora Legaza, kako se ne može osporavati pravo građana da u okviru svojih građanskih dužnosti upozoravaju na eventualne nepravilnosti. Nadalje ističe kako su u cijelosti netočni navodi tužitelja da prilikom donošenja rješenja nije uzeto u obzir da na predmetnoj lokaciji nije utvrđena granica pomorskog dobra. Ističe kako je raspolagao predmetnom Uredbom (koja nije provedena u zemljišnim knjigama), grafičkim prilogom zaprimljenim od nadležnog Upravnog odijela za gospodarstvo i more Dubrovačko-neretvanske županije sa prikazanim koordinatama i granicama identičnim točkama navedenim u Uredbi kojom je određena granica na predmetnom dijelu ohale, kao i grafičkim prilogom UPU Prostornog plana naselja Slano -prometni sustav kojim je na dijelu 2.2.3083 3086 i 3085/2 k. o.Slano (unutar prostora od najmanje 6 metara) planirana obalna šetnica odnosno prema namjeni u istom UPU cijelo predmetno područje i na dijelovima predmetnih čestica, prilagođeno sukladno Uredbi Vlade RH, definirano je kao zona za šport, rekreaciju i prirodna plaža. U postupku su pregledane službene stranice Državne geodetske uprave RH na kojima

su jasno naznačene granice predmetnog područja sa svim neophodnim podacima, a i izvršen je i uvid u izvratke iz zemljišne knjige na osnovu kojih je nedvojbeno utvrđeno da je predmetna čestica 3085/2 k. o. Slano upisana u zemljišnoj knjizi kao pomorsko dobro (ZK uložak broj 1207), odnosno da su čestice zemlje 3083, 3086 k. o. Slano u zemljišnoj knjizi (ZK uložci broj 91 i 429) upisane kao privatno vlasništvo, te je sukladno istom. uzimajući u obzir sve navedene okolnosti, u predmetnom rješenju navedeno sve ono što se nalazi unutar neospornog dijela pomorskog dobra. Navodi kako je temeljem predstavke građana, dana 28.09.2023 godine izvršen inspekcijski nadzor koji je bio usmjeren prvenstveno na provjeru nepravilnosti uvjetovanih ograničavanjem opće uporabe pomorskog dobra na dijelu k.č. 3086, 3083 i 3085/2 k.o. Slano, neposredno u blizini mora, odnosno na dijelovima obale za koje je neosporno da se radi o pomorskom dobru koje je po sili zakona pomorsko dobro bez obzira na upisano stanje u zemljišnim knjigama, te je istim nadzorom utvrđeno da trgovačko društvo Dubrovačko primorje d.o.o. koristi neosporni dio pomorskog dobra obalu, pojas kopna unutar zakonskog minimuma od najmanje 6 metara od crte srednjih viših visokih voda mjereno vodoravno, na način da postavljanjem željezne ograde (zaključavanjem vrata ograde i korištenjem lanca sve navedeno i snimljeno u predstavi građana) na dijelu č.z. 3083 i 3086 K.O. Slano, odnosno postavljanjem dvokrilnih željeznih vrata dužine oko 2 metra na dijelu č.2.3085/2 K.O. Slano, te izvođenjem zahvata u prostoru (prethodnom gradnjom zidića na dijelu č. z. 3083 1 3086 K.O. Slano), bez pravne osnove, odnosno koncesije, čime ograničava opću upotrebu neospornog dijela pomorskog dobra obale koji se nalazi ispred hotela Admiral u Slanome i služi za potrebe navedenog gospodarskog subjekta. Tijekom provedbe nadzora ovlašteni službenici su izvršili snimanje i mjerenje područja nadzora kao i zatečenih spornih objekata na osnovu kojih je sačinjen zapisnik temeljem kojega je doneseno pobijano rješenje. Tuženik ističe kako je naknadno angažirao i ovlaštenog vještaka za geodetske poslove koji je svojim Nalazom i vještačenjem od dana 23. studenog 2023.godine utvrdio stanje na terenu i potvrdio prethodno iznesene zaključke ovlaštenih službenika osobito koji se tiče spornih objekata (kamenih zidića sa željeznom ogradom i željeznih vrata) smještenih unutar prostora od najmanje 6 metara od mora (zakonski minimum), kao i samu č.z.58 K.O. Slano za koju tužitelj osporava da je ista sukladno stanju u zemljišnoj knjizi uknjižena kao pomorsko dobro, a u naravi je pokrivena morem za vrijeme viših visokih voda, a činjenica je da se na predmetnoj čestici izljevaju i oborinske vode iz obližnjeg kanala spojenog s morem. Posebno ističe da su okolnosti slučaja zahtijevale hitno izvršenje radi onemogućavanja daljnjeg protupravnog postupanja. Pomorsko dobro je opće dobro od interesa za Republiku Hrvatsku i ima njezinu osobitu zaštitu (čl. 4. st. 1. ZPDML). Nadzorom je utvrđeno kako je tužitelj ograničavao opću upotrebu neospornog dijela pomorskog dobra (unutar propisanog zakonskog minimuma od najmanje 6 metara) koje se može ograničiti, ili iznimno isključiti na određeno vrijeme samo na temelju koncesije Budući da su u trenutku nadzora u hotelu bili smješteni gosti bilo je za očekivati da bi se protupravna ograničenja moglo nastaviti i kasnije, te je stoga takvo svjesno protupravno postupanje tužitelja bilo potrebno hitno onemogućiti primjenom ovlasti iz čl. 43. st. 3. ZLK. Zauzimanje suprotnog stava, da se u takvim slučajevima ne postupi, dovelo bi do toga da bi Ministarstvo, putem svojih inspektora, davalo pouku ne samo tužitelju nego i svima ostalima, da za vrijeme turističke sezone slobodno protupravno ograničava opća uporabu pomorskog dobra, što bi graničilo sa poticanjem na počinjenje prekršaja, a što je samo po sebi prekršajno kažnjiva radnja, te bi se moglo postaviti pitanje da li pravna država opće funkcionira i zašto inspektori, usprkos ovlastima koje im je zakonodavac dao upravo

sa ciljem i sa zadatkom da osobito štite pomorsko dobro (čl. 4. st. 1. ZPDML.), ne reagiraju u slučaju utvrđenih nepravilnosti na licu mjesta, na brz i efikasan način. Upravo je navedenim postupanjem izvršena volja zakonodavca da se hitno onemogućiti daljnje protupravno postupanje na dobru za koje zakonodavac želi da ima osobitu zaštitu, uzimajući u obzir i to da su inspektori svoje ovlasti primijenili razmjerno potrebi zbog kojih su poduzete, a sve sukladno čl. 53. st. 2. Zakona o lučkim kapetanijama. Usmeno rješenje je bilo usmjereno prema subjektu nadzora (tužitelju Dubrovačko primorje d.o.o.), te je isto usmeno izrečeno odgovornoj osobi u pravnoj osobi tužitelja. Tuženik u odnosu na navode tužitelja vezano za povijesni slijed koji je prethodio današnjem zatečenom stanju ističe da Zakon o pomorskom dobru i morskim lukama propisuje da su nevaljani i bez pravnog učinka svi upisa prava vlasništva na nekretninama koje su stvarno pomorsko dobro po samom zakonu i koje su na temelju zakona i prema prijašnjim propisima bile pomorsko dobro (čl. 217. Zakona – ZPDML-a). Odredba da je pomorsko dobro opće dobro na kojem se ne može steći pravo vlasništva niti druga stvarna prava, u hrvatski pravni sustav uvedeno još 1939. godine Uredbom sa zakonskom snagom, a takav status zadržan je u svim propisima koji su naknadno doneseni, stoga stjecanje prava vlasništva na pomorskom dobru nije moguće skoro 84 godine pa je dio tuženih navoda kojima se obrazlažu stečena prava tužitelja na pomorskom dobru, bespredmetan. Nije sporno da tužitelj posjeduje pravomoćne građevinske dozvole prilikom kojih je nadležna Lučka kapetanija izdala suglasnosti 12.08.1998.godine i 16.06.2000, te 09.01.2000.godine, u kojima su, pored ostalih, navedeni uvjeti i da se obnova i izgradnja hotela Admiral treba izvršiti na način da se ne prekine kontinuitet korištenja pomorskog dobra (točka 4.Suglasnosti od 12.03.1998 godine) i da se prije početka radova ishodi koncesija za korištenje pomorskog dobra (točka 11 Suglasnosti od 09.10.2000.godine). postojeći Zakon o pomorskom dobru i morskim lukama u cijelosti preuzeo načela zaštite mora i obalnog područja koja propisuje Konvencija o zaštiti mora i obalnog područja Sredozemlja (Barcelonska konvencija), te je člankom 14.Zakona (ZPDML-a), pored ostalih načela. propisao da se planiranje i građenje zgrada i drugih građevina, kao i drugi zahvati na pomorskom dobru koji se ne smatraju građenjem moraju provoditi tako da se osigura prolaz uz more i do mora. Tužitelj je, međutim protupravno ograničavao opću upotrebu dijela kopna koje je po sili zakona nesporno pomorsko dobro i to na način da je prethodnom gradnjom zidića sa željeznom ogradom unutar zakonskog minimuma na č.z. 3083 i 3086 k.o. Slano, te postavljanjem i zaključavanjem željeznih vrata bilo ključem bilo postavljanjem lokota onemogućavao pristup pomorskom dobru, kao i prolaz uz i do mora, sve to bez pravne osnove –koncesije, čime je tužitelj postupio protivno odredbi čl. 12. St.1.toč.5. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama, pa je takvo protupravno ponašanje trebalo hitnom mjerom onemogućiti i spriječiti daljnje protupravno ponašanje, odnosno korištenje pomorskog dobra. Predlaže odbiti tužbu kao neosnovanu.

4. Dana 15. ožujka 2024. godine u spis predmeta zaprimljen je podnesak Igora Legaza, podnositelja predstavke po kojoj je pokrenut upravni postupak, a kojim podneskom traži da ga se uključi u ovoj spor kao umješaka na strani tuženik. Igor Legaz svoj zahtjev temelji na činjenici da je protiv njega pred Općinskim sudom u Dubrovniku tužitelj pokrenuo parnični postupak radi naknade štete radi povrede prava osobnosti. U odnosu na navedeni zahtjev valja reći kako su u upravnom sporu, sukladno odredbi članka 16. ZUS-a stranke: tužitelj, tuženik i zainteresirana osoba. Pritom je zainteresirana osoba čl. 19.st.1. ZUS-a svaka osoba kojoj bi poništavanje pojedinačne odluke povrijedilo njezino pravo ili pravni interes. Iz spisa

upravnog postupka proizlazi da je Igor Legaz podnositelj predstavke, prijave po kojoj je iniciran upravni postupak nadzora korištenja pomorskog dobra. Međutim navedeni postupak nadzora provodi se po službenoj dužnosti, a činjenica da je do nadzora došlo temeljem predstavke Igora Legaza, ne oduzima tom postupku oficioznost, niti je prijavitelj stranka tog upravnog postupka. Obzirom na navedeno, Igor Legaz nije zainteresirana osoba u ovom sporu jer je zainteresirana osoba ona koja ima pravni interes koji se temelji na zakonu i proizlazi iz zakona, a koji interes Igor Legaz u konkretnom slučaju nema, te ne spada u krug osoba iz čl. 19. st.1. ZUS-a, te je stoga njegov zahtjev valjalo odbiti temeljem čl. 65. ZUS-a.

5. U sporu je održana rasprava 26. ožujka 2024., čime je strankama dana mogućnost da se u skladu s odredbom članka 6. ZUS-a izjasne o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora, a na kojoj su tužitelj i tuženik ustrajali u svojim dotadašnjim navodima.

6. U dokaznom postupku u ovome sporu, kojega je predmet ocjena zakonitosti osporenog rješenja, čitana je sva dokumentacija spisa ovoga spora i spisa predmetnoga upravnog postupka koji je tuženik dostavio uz odgovor na tužbu. Sud je odbio prijedloge tužitelja za izvođenjem dokaza saslušanjem svjedoka, držeći da se zakonita odluka u ovom predmetu može donijeti i bez izvođenja navedenih dokaza.

7. Tužbeni zahtjev nije osnovan. Predmet ovog upravnog spora je ocjena zakonitosti rješenja tuženika kojim se tužitelju zabranjuje da upotrebljava ili gospodarski koristi nesporno pomorsko dobro na način da ograničava ili isključuje opću upotrebu pomorskog dobra, u naravi dio obale na dijelu č.z. 3083, 3086 i 3085/2 k.o. Slano, za potrebe hotela Admiral u Slanome te kojim mu se naređuje vraćanje pomorskog dobra u prvotno stanje, sukladno njegovoj prirodi i namjeni.

8. Člankom 4. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama (NN br 83/23 u daljnjem tekstu: ZPDML) propisano je da je pomorsko dobro opće dobro od interesa za Republiku Hrvatsku i ima njezinu osobitu zaštitu, a upotrebljava se i koristi pod uvjetima i na način propisan ovim Zakonom.

Člankom 5. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama propisano je da je pomorsko dobro izvan pravnog prometa i da se na njemu ne može steći pravo vlasništva niti druga stvarna prava po bilo kojoj osnovi, te da se nitko ne može pozivati na zaštitu povjerenja u istinitost i potpunost zemljišne knjige u odnosu na nekretninu koja je pomorsko dobro iz članka 6. ovoga Zakona, kao i da su svi pravni poslovi sklopljeni suprotno stavku 1. toga članka ništetni.

Člankom 6. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama određeno je pomorsko dobro na način da pomorsko dobro čine, pored ostalih dijelova, i dio kopna koji je po svojoj prirodi namijenjen općoj upotrebi i koji je određen takvim, kao i sve što je s tim dijelom kopna trajno spojeno na površini ili ispod nje i čine ga nekretnine koje su po prirodnim obilježjima, izgledu, namjeni, položaju i načinu upotrebe: morska obala, morske plaže, sprudovi, rtovi, hridi, grebeni, otočići koje za vrijeme nevremena prekrivaju najveći valovi, žala, luke, lukobrani, rive, molovi, valobrani, nasipi, privezišta, gatovi, morske solane, ušća vodotoka koji se izljevaju u more i kanali spojeni s morem, uključujući i građevine koje su trajno povezane s pomorskim dobrom i njegova su pripadnost, kao i da se morska obala proteže od crte srednjih viših visokih voda i obuhvaća pojas kopna koji je ograničen crtom do koje dopiru najveći valovi za vrijeme nevremena, na čije prirodno obilježje i izgled utječe more, a koji je prema svom položaju i izgledu u izravnom kontaktu s morem, odnosno da je kopneni dio pomorskog dobra pojas kopna uz more koji je po svojoj prirodi u neposrednoj vezi s morem i prema namjeni i načinu upotrebe služi uobičajenom

korištenju i upotrebi mora kao općeg dobra, a širok je najmanje šest metara od crte srednjih viših visokih voda mjereno vodoravno.

Člankom 12. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama propisano je nitko nema pravo bez pravne osnove propisane ovim Zakonom na: posebnu upotrebu pomorskog dobra, gospodarsko korištenje pomorskog dobra, obavljanje djelatnosti na pomorskom Vili zahvata u prostoru pomorskog dobra, građenja i/ili izvođenja drugih radova na dobru koji se ne smatraju građenjem prema posebnim propisima kojima se uređuje gradnja, kao i propisu iz članka 14. stavka 4. točke 11. ovoga Zakona, kojima se ograničava ili isključuje opća uporaba pomorskog dobra, posjed pomorskog dobra na bilo koji način za sebe ili drugoga.

Istim člankom također je propisano da je pravna i fizička osoba koja je na temelju akta koji predstavlja valjanu pravnu osnovu utvrđenu ovim Zakonom stekla neko od navedenih prava, dužna je to pravo koristiti na način, u okviru i granicama određenim aktom kojim je to pravo stekao i u skladu s odredbama Zakona.

Člankom 188. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama propisano je da je naredba za uklanjanje upravna mjera inspekcijskog nadzora koja se donosi radi uklanjanja građevine i njezinih dijelova, objekata gotove konstrukcije, tipskih i drugih objekata jednostavne gradnje, pomorskih objekata, lučkih uređaja, vozila, olupina, podrtina, štandova, raznih drugih predmeta, stvari, otpada i svega ostalog što je izgrađeno, postavljeno ili odloženo na pomorsko dobro:

bez valjane pravne osnove propisane ovim Zakonom i drugim propisima donesenim na temelju ovoga Zakona.

Člankom 190. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama propisano je da je naredba za povrat pomorskog dobra u prvotno stanje upravna mjera inspekcijskog nadzora kojom se nalaže saniranje i vraćanje pomorskog dobra u prvotno stanje, sukladno njegovoj prirodi i namjeni, radi otklanjanja posljedica protupravnog zahvata u prostoru ili drugih ljudskih radnji zbog kojih se može donijeti upravna mjera zabrane korištenja pomorskog dobra i/ili druga upravna mjera inspekcijskog nadzora propisana odredbama istog Zakona, da se naredba za povrat pomorskog dobra u prvotno stanje može donijeti kao zasebna upravna mjera inspekcijskog nadzora ili uz druge upravne mjere propisane odredbama ovoga Zakona.

9. Člankom 43. stavkom 3. Zakona o lučkim kapetanijama („Narodne novine“, br. 118/18), propisano je da ovlašteni službenik tijekom pregleda pomorskog dobra, kada okolnosti slučaja zahtijevaju hitno izvršenje radi onemogućavanja daljnjeg protupravnog postupanja koje je u suprotnosti s odredbama zakona i drugih propisa kojima se uređuje pomorsko dobro i koncesija na pomorskom dobru, te sigurnost plovidbe, može donijeti usmeno rješenje kojim se subjektu nadzora naređuje zabrana upotrebe ili gospodarskog korištenja pomorskog dobra, koja uvijek uključuje i zabranu obavljanja djelatnosti na pomorskom dobru, obustavu građenja i/ili izvođenja radova, uključujući i odlaganja iskopnog materijala na pomorskom dobru, te svaki drugi oblik upotrebe ili korištenja pomorskog dobra i njegovih pripadnosti, koja se izvršava na licu mjesta, pečaćenjem objekta nadzora ili postavljanjem službenog znaka, bez donošenja posebnog rješenja o izvršenju.

10. Iz dokumentacije koja prileži spisu upravnog postupka proizlazi da je tuženik, nakon što je postupajući po predstavci građana, inspekcijskim pregledom održanim dana 28. rujna 2023. godine utvrdio da tužitelj koji ne posjeduje koncesiju, već samo koncesijsko odobrenje koristi neosporni dio pomorskog dobra, obalu, pojas kopna unutar zakonskog minimuma od najmanje 6 metara od crte srednjih viših visokih voda, na način da postavljanjem željezne ograde zaključavanjem vrata ograde i korištenjem lanca, na dijelu č.z. 3083 i 3086 k.o. Slano, te postavljanjem

dvokrilnih željeznih vrata dužine 2 m dijelu č.z. 3085/2 K.O. Slano, te izvođenjem zahvata u prostoru (prethodnom gradnjom zidića na dijelu č.z. 3083 i 3086 K.O. Slano), ograničava opću upotrebu neospornog dijela pomorskog dobra-obale koji se nalazi ispred hotela „Admiral“ u Slanome i služi za potrebe navedenog gospodarskog subjekta, donio osporeno rješenje kojim mu se zabranjuje upotreba, odnosno gospodarsko korištenje neospornog pomorskog dobra na način da ograničava ili isključuje opću upotrebu pomorskog dobra, u naravi dio obale na dijelu č.z. 3083, 3086 i 3085/2 k.o. Slano, za potrebe hotela Admiral u Slanome (točka 1. rješenja), te kojim mu je naređeno vraćanje pomorskog dobra u prvotno stanje, sukladno njegovoj prirodi i namjeni. Kako to proizlazi iz pisanog otpovjeka rješenja, tuženik je držao da su u konkretnom slučaju ispunjene zakonske pretpostavke čl. 43. Zakona o lučkim kapetanijama za donošenje usmenog rješenja, jer je bilo potrebno hitnom mjerom spriječiti daljnje protupravno korištenje pomorskog dobra, sve kako bi se na taj način osigurao javni red na pomorskom dobru kao općem dobru od posebnog interesa i pod osobitom zaštitom Republike Hrvatske.

11. S navedenim obrazloženjem tuženika suglasan je i ovaj sud, te ga u cijelosti drži pravilnim i zakonitim.

12. Naime, među strankama nije bilo sporno da tužitelj nema koncesiju za korištenje pomorskog dobra na predmetnom dijelu obale, već ima važeće koncesijsko odobrenje za 2023 godinu za obavljanje djelatnosti: komercijalno rekreacijski sadržaji za iznajmljivanje suncobrana (100 kom.) i ležaljki (200 kom.) na dijelu pomorskog dobra (bez katastarske oznake) - plaže ispred hotela „Admiral“ u Slanom.

13. Tužitelj, ne sporeći da nema koncesiju, osporava utvrđenja tuženika o tome da bi se u konkretnom slučaju radilo o pomorskom dobru navodeći kako č.z. 3083 i č.z. 3086 nisu upisane kao pomorsko dobro, već su upisane kao vlasništvo tužitelja, pri čemu navedene čestice najvećim dijelom predstavljaju kompleks hotela Admiral.

14. U odnosu na ovakav navod tužitelja valja reći kako nije sporno da u zemljišnim knjigama č.z. 3083 i 3086 k.o. Slano nisu upisane kao pomorsko dobro, međutim jednako tako iz spisa predmeta proizlazi da je Vlada Republike Hrvatske dana 19.03.2002. donijela Uredbu o utvrđivanju granice pomorskog dobra na dijelu K.O. Slano (Narodne novine br. 26/02) kojom je određena granica pomorskog dobra na predmetnom dijelu i koja je u cijelosti obuhvaćala č. z. 3083 i veći dio (zapadni) 3086 K.O. Slano. Osim toga iz fotografija priloženih zapisniku o inspekcijskom pregledu od 28. rujna 2023. godine jasno i nedvojbeno proizlazi da se sporne ograde i zidići nalaze u neposrednoj blizini morske obale, odnosno na samoj morskoj obali, pa bez obzira na činjenicu da li je na konkretnom položaju formalno utvrđena granica pomorskog dobra ili da li je isto upisano u zemljišne knjige, riječ je o pomorskom dobru u smislu prethodno citirane odredbe čl. 6. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama. Dakle, činjenica da pomorsko dobro nije upisano u zemljišne knjige (osim u odnosu na česticu 3085/2 koja je upisana kao pomorsko dobro) te da se u istima ove nekretnine vode kao vlasništvo tužitelja, nije od utjecaja na zakonitost rješenja, odnosno na utvrđenje da se radi u konkretnom slučaju nedvojbeno radi o pomorskom dobru, budući da je upis u zemljišne knjige samo deklaratornog karaktera.

15. Nastavno na navedeno, a budući da je postavljenjem vrata, ograda i zidića nesporno ograničena, odnosno onemogućena upotreba pomorskog dobra po jednakim uvjetima, to je pravilno tuženik donio osporeno rješenje. Bez obzira na činjenicu da iz zapisnika o inspekcijskom pregledu proizlazi da su u vrijeme vršenja

nadzora vrata bila otključana, iz dokumentacije spisa proizlazi da su dana 25. rujna 2023. ista bila zaključana katancem i lokotom, što upućuje na zaključak da tužitelj, suprotno tužbenim navodima, ne omogućava nesmetano korištenje pomorskog dobra na predmetnom dijelu obale, te da kako je to pravilno ustvrdio tuženik krši odredbe Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama i morskim lukama, arbitrano odlučujući kada će i koga pustiti na ograđeno područje. Stoga je pravilno tuženik ustvrdio da je u konkretnom slučaju potrebno hitno onemogućiti daljnje protupravno postupanje tužitelja, te je u cijelosti postupio u okviru svojih ovlasti i prethodno citiranih zakonskih odredbi.

16. Slijedom svega navedenog, sud cijeni osporeno rješenje zakonitim, odnosno u upravnom postupku koji je prethodio nisu povrijeđena pravila postupka koja bi bila od utjecaja na rješavanje upravne stvari, niti je pogrešno primijenjen pravni propis na temelju kojeg se riješila upravna stvar, dok prigovori tužitelja nisu od utjecaja na donošenje drugačije odluke u ovom upravnom sporu. Također nisu ostvareni niti razlozi ništavosti osporavanog rješenja iz članka 128. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09, 110/21) na koje ovaj sud sukladno odredbi članka 31. stavak 2. ZUS-a pazi po službenoj dužnosti, radi čega je valjalo pozivom na odredbu članka 57. stavak 1. ZUS-a odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan, te presuditi kao u izreci ove presude.

17. Sud je nadalje držao kako u konkretnom slučaju nisu ostvareni razlozi za izdavanjem zatražene privremene mjere propisani odredbom čl. 47. ZUS-a, kao niti uvjeti za određivanje odgovnog učinka tužbe, tim prije što je ovaj sud ocijenio zakonitim i pravilnim osporeno rješenje tuženika. Pritom se posebno napominje kako je odredbom čl. 26. st. 2. ZUS-a propisno da sud može odlučiti da tužba ima odgovni učinak ako bi se izvršenjem pojedinačne odluke ili upravnog ugovora tužitelju nanijela šteta koja bi se teško mogla popraviti, ako zakonom nije propisano da žalba ne odgađa izvršenje pojedinačne odluke, a odgoda nije protivna javnom interesu. U konkretnom slučaju tužitelj nije dokazao mogućnost nastanka teško nadoknadive ili nenadoknadive štete, što je jedna od pretpostavki koje članak 26. stavak 2. ZUS-a kumulativno propisuje za određivanje odgovnog učinka tužbe u upravnom sporu. Stoga je prijedlog tužitelja odbijen, pa je odlučeno kao u točki I. i II. izreke rješenja.

18. Budući da tužitelj nije uspio u ovom sporu, to je i njegov zahtjev za naknadom troška spora odbijen kao neosnovan, temeljem čl. 79. st. 4. ZUS-a., te je odlučeno kao pod točkom IV izreke rješenja.

U Splitu 3. travnja 2024.

S u t k i n j a

Ana Jurišić

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude i točke I i IV rješenja dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. (članak 66. ZUS-a). Žalba se podnosi putem ovog suda, u roku od 15 dana od dana dostave (članak 70. ZUS-a). Protiv točke II. i III. Rješenja žalba nije dopuštena.

DNA:

1. tužitelju
2. tuženiku
3. Igoru Legazu
4. u spis